

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Ion Guzun, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 31 octombrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în privința inculpatului

Prepeliță Vitalie XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>01.11.2017 – 31.10.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>21.11.2018 – 15.01.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>17.04.2019 – 17.04.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 31 octombrie 2018, Prepeliță Vitalie a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 5 închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și în baza art. 266 Cod penal la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 35.000 lei.

Potrivit art. 84 Cod penal, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 35.000 lei.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 2188 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 29 iulie 2017, aproximativ orele 17.00, inculpatul Prepeleț V., nefiind posesor al permisului de conducere a mijlocului de transport, manifestând încredere exagerată în sine, a condus motocicletă „Viper-200”, n.î. XXXXX, pe drumurile publice și a comis un accident rutier în următoarele circumstanțe.

Deplasându-se pe o stradă din XXXXXX, XXXXXX, ignorând prevederile Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, prevăzute la pct. 10 subpct. (1) lit. a), (2) lit. a), că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus; pct. 45 alin. (1), potrivit căruia conducătorul trebuie să conducă vehiculul, ținând permanent seama de următorii factori: dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, subpct. (2) - în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, pct. 46 lit. a) - conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate, nu s-a isprăvit cu conducerea motocicletei și a tamponat pietonul Păduraru M., care traversa carosabilul de la stânga spre dreapta relativ deplasării motocicletei.

În urma accidentului rutier, pietonului Păduraru M. i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă cu contuzie cerebrală, hemoragie subdurală-hematom 140 ml. și subarahnoidală difuză la ambele emisfere cerebrale și ale cerebelului, prin acțiunea unui corp dur contondent sau prin lovire de acesta, posibil în accident rutier și care, conform raportului de expertiză judiciară nr. 88 din 01.08.2017, se califică ca leziuni corporale grave, periculoase pentru viață. La 01 august 2017, Păduraru M. a decedat în urma vătămarilor corporale cauzate în accidentului rutier comis de către Prepeleț V.

Tot el, la 29 iulie 2017, aproximativ orele 17.00, nefiind posesor al permisului de conducere a mijlocului de transport, manifestând încredere exagerată în sine, a condus motocicletă „Viper-200”, n.î. XXXXXX, deplasându-se pe o stradă din XXXXXX, XXXXXX și după ce a tamponat pietonul Păduraru M., provocându-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, a părăsit locul accidentului rutier, ignorând astfel prevederile Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, prevăzute de pct. 12 subpct. (1) lit. a) și b).

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că, deplasându-se cu motocicletă pe strada centrală, a văzut două doamne pe stânga carosabilului. La aproximativ 2-3 metri, una din ele brusc a început să traverseze strada și s-a lovit în motocicletă. El s-a oprit. Când a venit ambulanța, a ajutat să ridice victima, apoi a plecat.

Succesorul părții vătămate Păduraru A. a indicat că nu are pretenții materiale sau morale față de inculpat, fiindu-i achitate toate cheltuielile.

Martorul Ostaci L. a declarat că victima a dorit să traverseze strada și atunci ea a prins-o de mână, încercând să o oprească, fiindcă venea o motocicletă. Însă, aceasta nu s-a oprit și a continuat să traverseze, fiind tamponată de motocicleta, care s-a oprit.

Martorul minor Prepeleț C. a relatat că a observat două femei care se aflau lângă bordură, apoi una din ele a început să fugă spre motocicleta care se deplasa, la vre-o 10 metri de ei, pe drum și a fost lovită.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 88 din 01.08.2017, decesul lui Păduraru M. a survenit în urma traumei cranio-cerebrale închisă cu contuzie cerebrală, hemoragie subdurală-hematom-140 ml. și subarahnoidală difuză la ambele emisfere cerebrale și ale cerebelului, care au fost pricinuite prin acțiunea unui corp dur contondent sau prin lovire de acesta, posibil în accident rutier, vătămări care se califică ca leziuni corporale grave, periculoase pentru viață.

Apreciind probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, instanța a constatat ca fiind demonstrată pe deplin vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane și în baza ar. 266 Cod penal, ca părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3).

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod Penal, că inculpatul a recunoscut vina parțial, anterior nu a fost condamnat, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizează pozitiv, locuiește împreună cu familia, are un comportament normal, nu a încălcat ordinea publică, nefiind înregistrate plângeri în adresa lui, este angajat în câmpul muncii, are un domiciliu stabil, a reparat prejudiciul cauzat, iar succesorul părții vătămate nu are pretenții de ordin material sau moral, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, concluzionând că izolarea acestuia de societate la moment nu este strict necesară și nici rezonabilă, acordându-i șansa de a se corecta în cadrul comunității, în privința lui fiind aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

Or, suspendarea condiționată a executării pedepsei ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare. O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

3. Procurorul în Procuratura raionului Ungheni, Ludmila Zaharia, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsă în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal de 5

ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și în baza art. 266 Cod penal de 1 an închisoare, iar în temeiul art. 84 Cod penal, a-i stabilit pedeapsă definitivă de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Apelanta a indicat că instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă și neproportională cu pericolul social al acțiunilor săvârșite.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a ignorat prevederile art. 75 Cod penal, în partea ce ține de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și i-a numit o pedeapsă prea blândă în coraport cu fapta săvârșită de inculpat.

Instanța de fond a omis că infracțiunea incriminată inculpatului face parte din categoria infracțiunilor care atentează asupra securității circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, prezentând un pericol deosebit pentru societate, că acesta a condus motocicleta fără a deține permis de conducere, a pus în pericol securitatea mai multor persoane, nu a adaptat viteza de deplasare a vehiculului la starea psihofiziologică proprie, la dexteritatea în conducere, în rezultat tamponând în plin victima, care în acel timp traversa regulamentar carosabilul, provocându-i vătămare gravă care a cauzat decesul, precum și că acesta a sfidat semnele elementare de conducere a mijloacelor de transport.

Mai mult, instanța de fond n-a ținut cont de faptul că inculpatul a indus în eroare organele de drept, indicând că nu ar fi vinovat de provocarea accidentului rutier, făcând aluzie că pietonul singur s-ar fi lovit de motocicletă.

Prin urmare, în lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, corectarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse privative de libertate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că concluzia instanței de fond în partea stabilirii pedepsei corespunde stării de drept, fiind întemeiată din punct de vedere al principiilor stabilirii pedepsei penale.

Or, instanța de fond, la stabilirea pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului și de influența pedepsei aplicate asupra acestuia.

Astfel, inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, iar pedeapsa aplicată se încadrează în limitele sancțiunii infracțiunilor incriminate, nefiind stabilite interdicții sau impedimente la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Oportunitatea aplicării art. 90 Cod penal se decide motivat de către instanțele de judecată, iar instanța de fond corect a ținut cont de toate circumstanțele, persoana vinovatului, că acesta nu are antecedente penale, este angajat în câmpul muncii, are domiciliu stabil, a conștientizat acțiunile săvârșite, că succesorul părții vătămate a declarat că nu dorește ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare, că a reparat prejudiciul cauzat și succesorul victimei nu are pretenții de ordin material și moral, cât și lipsa circumstanțelor agravante.

Instanța de fond și-a argumentat soluția privind aplicarea art. 90 Cod penal, corect concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolare de societate. Mai mult, nefiind prezentate de către acuzare careva circumstanțe agravante, lipsesc temeiurile de aplicare în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel din 15 ianuarie 2019, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat.

Recurentul a indicat că instanța de apel a ignorat prevederile art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, nefiind efectuată procedura de individualizare și stabilire a duratei și cuantumului pedepsei, în cazul aplicării art. 90 Cod penal.

Potrivit art. 90 Cod penal, stabilirea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării se admite numai luând în considerație personalitatea inculpatului în cazul existenței circumstanțelor atenuante legate de scopul, motivul, rolul și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea acesteia.

Instanța este obligată să indice circumstanțele atenuante în raport cu datele despre persoana inculpatului care servesc temei de aplicare a art. 90 Cod penal, în situația în care în urma accidentului rutier decedează o persoană, iar inculpatul, neacordând ajutorul medical necesar de urgență părții vătămate, a părăsit locul infracțiunii.

Or, instanța de apel a ignorat prevederile art. 75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele fixate în partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestui cod.

Astfel, în circumstanțele în care inculpatul *a recunoscut vina parțial* și, având scopul eschivării de la răspundere penală, *a părăsit locul accidentului*, concluziile instanței de apel în partea privind individualizarea pedepsei sunt greșite și în contradicție cu probele administrate, contrare scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii și pedepsei penale.

Totodată, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa aplicată urmează să atingă scopul de restabilire a echității sociale și prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni de către alte persoane, însă practica aplicării măsurilor de pedeapsă demonstrează că instanțele de judecată nu asigură exercitarea scopului pedepsei, având în vedere amploarea pe care a luat-o această categorie de infracțiuni.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde

motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată ei, dacă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, iar instanțele de fond și de apel au reținut asemenea împrejurări, și anume că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, soldată cu decesul unei persoane, dar a comis-o din imprudență, are o vârstă tânără, este caracterizat în exclusivitate pozitiv, nu are antecedente penale, este angajat în câmpul muncii, are un domiciliu stabil, a conștientizat acțiunile săvârșite reparând integral prejudiciul cauzat, iar succesorul părții vătămate nu are pretenții de ordin material și moral față de el, că circumstanțe agravante nu au fost constatate, just concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, pentru o perioadă de probațiune (*pct. 2., 4. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*), cu excepția neaplicării prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, potrivit cărui, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime, dar în recursul procurorului este inoportună corectarea acestei erori, iar apărarea nu a atacat hotărârile judecătorești în aspectul vizat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzația este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În același timp, circumstanța invocată de recurent că inculpatul: „a părăsit locul accidentului”, este prevăzută la art. 266 Cod penal în calitate de semn a componentei de infracțiune, deci ea nu poate fi concomitent considerată drept circumstanță agravantă, în virtutea prevederilor art. 77 alin. (2) Cod penal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi

folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurentului că inculpatul nu și-a recunoscut doar parțial vina, este absolut neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Or, această circumstanță constituie un drept legal al inculpatului și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-a aplicat o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 31 octombrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în privința inculpatului Prepeliță Vitalie XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 mai 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Victor Boico